

μεγάλα βάθη. Προσκολλῶνται δὲ καὶ αὐξάνουσιν εἰς τὰ μέρη τοῦ ὠκεανείου πυθμένες ὅσα ἀπέχουν ὀλιγώτερον ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων, οἷον τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, ὅχι δὲ τὰς κοιλάδας ἢ τὰ πεδινά. Αἱ λιθορυφτικαὶ λοιπὸν ὑφαλοὶ ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ ὀρεινὰ μέρη τοῦ ὠκεανείου πυθμένες καὶ περιγράφουσι τρόπον τινα τὸ σχῆμα τοῦ πυθμένος αὐτοῦ. Αἱ κοράλλιναι νῆσοι δὲν εἰν' ἄλλο εἰμὴ στρώμα ἢ φλοῖς πολυπόδων βάσιν ἔχων ὅρος τι ἢ ὕψωμα ὑποθαλάσσιον. Ὅσαι νῆσοι πρῶται ἀνέδυσαν ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, αὗται ἔδην ὅτι ἔλαβον θεμέλιον τὰς ἐξοχωτέρας κορυφὰς, ὅσαι δὲ τεκταίνονται εἰσέτι, αὗται ἐπ' αὐτοῦ μῆθησαν εἰς κορυφὰς χαμηλοτέρας, καὶ ἔχουν νὰ διανύσωσι μακρότερον δρόμον, ἕως οὗ φθάσωσιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ὁ λόγος οὗτος ἐξηγεῖ πολλὰ περίεργα παρατηρούμενα εἰς τὴν τοπικὴν διάθεσιν τῶν κοραλλίνων νήσων. Τί ἐστὶ, λόγου χάριν τὸ μακρὸν ἐκεῖνο κομβολόγιον τῶν νήσων Μαλδιβῶν καὶ Λακκαδιῶν, αἵτινες κεῖνται κατὰ σειρὰν, μία μετὰ τὴν ἄλλην, εἰς μῆκος ἐξακοσίων σχεδὸν λευγῶν; Πῶς οἱ πολυπόδες συνεννοήθησαν κ' ἐρύλαξαν τοιαύτην εὐθυγραμμίαν, χωρὶς νὰ στραφῶσι μῆτε πρὸς δεξιάν, μῆτε πρὸς ἀριστεράν; Ὁ λόγος εἶναι ἀπλούς. Εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ὠκεανοῦ ὑπάρχει ὑποβρύχιος μακρὰ σειρὰ δρέων, ὅποια, παραδ. χάριν, αἱ Ἀνδεῖς, οἱ δὲ πολυπόδες, προσκολληθέντες εἰς ὅλας τὰς κορυφὰς ἀνύψωσαν βαθμηδὸν αὐτὰς ὑπὲρ τῶν ὑδάτων.

Αἱ κοράλλιναι νῆσοι ἔχουσι πολλάκις τὸ ἐξῆς σχῆμα. Ἐν τῷ μέσῳ ὑπάρχει λίμνη ἔχουσα βάθος πεντήκοντα ἢ ἐξήκοντα μέτρων. Γύρωθεν δὲ περιζωννύει αὐτὴν στεφάνη κυκλοτερὴς ἥτις εἶναι ἡ νῆσος· ἔξωθεν δὲ τῆς στεφάνης ἡ θάλασσα ἔχει βάθος χιλίων πεντακοσίων ποδῶν. Τὸ παράδοξον καὶ συγχρὸν τοῦτο φαινόμενον ἐξηγεῖται εὐκόλως, ἅμα ὑποτεθῇ ὅτι εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης ὑπάρχει ἡφαιστεῖον ὅρος μὲ κρατῆρα ἐφ' οὗ οἱ πολυπόδες ἐγκαθίδρυσαν ἑαυτοὺς. Ὅσοι προσεκολλήθησαν εἰς αὐτὰ τὰ χεῖλη τοῦ κρατῆρος, ἐσχημάτισαν τὴν κυκλοτερῆ στεφάνην ἐπειδὴ ἐφθασαν ἐπάνω ταχύτερον παρ' ὅσους ἐγκατέκησαν εἰς τὸν πυθμένα τοῦ κρατῆρος. Τεσσαράκοντα δὴν τοιαύτας ἡφαιστειογενεῖς νήσους ἐπεσκέφη ὁ πλοίαρχος Βῆχεϋς, καὶ αἱ εἰκοσιεννέα εἶχον ὅλαι τὴν ἐντὸς λίμνην. Τινὲς τούτων εἶχον διάμετρον ἕως εἰκοσιπέντε λευγῶν· ἄλλαι μὲν ἡμισείας λεύγας· εἶναι δὲ πρόδηλον ὅτι οἱ πολυπόδες οἱ ἐργαζόμενοι ἐντὸς τῆς λίμνης θέλουσιν ἐν τὸς μικροῦ φθάσει τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ τότε δολοκλήρος ἡ νῆσος θέλει ἀποθῇ στερεὰ καὶ πεδινή.

Αἱ κοράλλιναι νῆσοι εἶναι ὡσεπιτοπλεῖζον χθαμαλαί, ἐπειδὴ ἅμα ἡ νῆσος φθάσῃ τῆς θαλάσσης τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἔργον τῶν πολυπόδων ἐτελείωσεν· ἡ φύσις δὲν ἔνιτε τελειοποιεῖ τὸ ἔργον ἀναδιβάουσα διὰ σεισμῶν τὴν βάσιν ταύτην καὶ σχηματίζουσα ἀκτὰς ἀποτόμους καὶ λόφους. Εἰς τὴν νῆσον Ὀταίτην, Τιμὲρ, Σουμάτραν, τὴν νῆσον τῆς Γαλλίας κ.τ.λ. τὸ ἔδαφος τῆς γῆς σύγκειται ἀπὸ κελύφῃ πολυπόδων, καὶ εἶναι ἱκανῶς μετέωρον ὑπὲρ τὴν θάλασσαν. Εἶναι δὲ ἀντιρρήτον ὅτι δὲν κατέβη ἡ θάλασσα, ἀλλ' ὅτι τὸ ἔδαφος ὑψώθη. Παράδειγμα περιεργότατον τοιαύτης βίαιας ἀνυψώσεως παρέχει ἡ νῆσος Ἐνδερώων, τὴν ὁποίαν ἐπεσκέφη ὁ πλοίαρχος Βηχεῦς. Καὶ ὅλα μὲν τὰλλα ὁμοιάζει τὰς στεφανοειδεῖς νήσους· ἔχει δὲ τοῦτο ἴδιον, ὅτι ὑψοῦται ἀγδοήκοντα πόδας ὑπὲρ τὸ ἐπί-

πεδον τῆς θαλάσσης. Τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ ὑπέσκαψαν φοβερά τὰς βάσεις τῆς στεφάνης, καὶ εἶναι πιθανὸν ὅτι βαθμηδὸν ἡ νῆσος θέλει ἀποκοπῇ. Τὰ δὲ τμήματα αὐτῆς θέλουσιν γεμίσει τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, καὶ τὸν καταστήσει οἰκήσιμον εἰς τὰ γένη τῶν πολυπόδων.

Ἄμα ἡ ὑφαλος ἡ κοραλλίνη φθάσῃ τὴν ἐπιτολήν τῆς θαλάσσης καλύπτεται παρעוּס ἀπὸ φυτὰ καὶ κατοίκους. Πρῶτον μὲν βλέπει τις ἐπ' αὐτῆς ὀλίγην ἄμμον λευκάουσαν καὶ τινὰς σωρούς λίθων ἐκκυλισθέντας ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ μετ' οὗ πολὺ τὰ κύματα ῥίπτουσιν εἰς τὸ ἔδαφος σπόρους δένδρων καὶ φυτῶν· οἱ σπόροι ὁσονούπω ἀναπτύσσονται· τὰ φυτὰ ῥιζόνουν εἰς τὴν ἄμμον, καὶ ἡ νῆσος σκεπάζεται ἀπὸ χλόης. Ἐκτὸς τούτου κορμοὶ γηραιὸι δένδρων ἀποσπώμενοι ἐκ τῶν πλησίον αἰγιαλῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐξοκέλλουσι, φερόμενοι ὑπὸ τῶν ρευμάτων, εἰς τὴν νέαν γῆν· σαῦραι δὲ, ἔντομα καὶ ἄλλα μικρὰ ζῶα συμπλέοντα μετὰ τῶν κορμῶν ἐπιβαίνουσιν εἰς τὴν γῆν, πολλαπλασιάζονται καὶ γίνονται οἱ πρῶτοι αὐτῆς οἰκισταί. Καὶ τὰ πετεινὰ δὲ τοῦ οὐρανοῦ ἐλκυόμενα ὑπὸ τῆς πρᾶσιος ἐκ τῶν αἰθέρων ὁδοιπορίων αὐτῶν καταβαίνουσιν εἰς τὴν ἀρτίφανῃ γῆν, καὶ κτιζοῦσιν ἐν αὐτῇ τὰς φωλεὰς τῶν. Τελευταῖον οἱ κάτοικοι τῶν πλησίον νήσων ἢ ἐξοκέλλοντες μὲ τὰ ἀκάτιά των ὑπὸ τῆς βίας τῶν ἀνέμων, ἢ ἐλκυόμενοι ἀπὸ τοῦ κάλλος τῶν δένδρων καὶ τὴν ἀφθονίαν τῶν καρπῶν ἢ τῶν ἰχθύων, ἀποβαίνουσιν εἰς τὴν γῆν, ἀνοικοδομοῦσι καλύδας, σχηματίζουσι φυλὴν, καὶ τὸ ἔργον τῶν ἐντόμων τελειοποιεῖται ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου, δι' ὃν ἴσως ἡ Πρόνοια προητοίμασεν αὐτό.

Τῶν ἡπείρων ὅσαι σήμερον ἡμεῖς οἰκοῦμεν μέγα μέρος ἔχει γένεσιν ὁμοίαν μὲ τὴν τῶν κοραλλίνων νήσων. Εἰς τὰ βάθη τοῦ ὕψους ἡμᾶς ἐδάφους ὑπάρχουν μεγάλα στρώματα τιτανώδους λίθου ὅστις ἄλλο δὲν εἶναι εἰμὴ κελύφῃ τῶν πολυπόδων τοῦ πρωτογόνου κόσμου. Πόσος παρῆλθε χρόνος ἕως νὰ τελεσθῶσι τὰ μεγάλα ταῦτα ἔργα! Πόσος θέλει παρέλθῃ ἕως νὰ συμπληρωθῶσιν ὅσα τεκταίνονται ἀκόμη εἰς τὰ βάθη τῶν θαλασσῶν! Ὑπελογίσθη ὅτι τὰ κοράλλιναι στρώματα ἐντὸς ἐνὸς αἰῶνος ὑψοῦνται ἡμισυν μόνον πόδας· στρώματα λοιπὸν εὐρίσκόμενα ἤδη εἰς βάθος πεντήκοντα ποδῶν ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος ἀπαιτοῦν διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς αὐτὴν δεκαχιλία ἔτη. Ἀλλὰ τί σημαίνουν οἱ αἰῶνες ὡς πρὸς τὴν φύσιν; ποτὲ αὐτὴ δὲν ἀπαυδᾷ, ποτὲ δὲν θνήσκει!

I. Δ. Κ.

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΤΟΥ ΑΖΕΛΩΝΟΣ.

Δὲν ἤθελον ἐκθέσει τὴν ἐξῆς αἱματηρὰν ἱστορίαν, δὲν ἤθελον ἀποκαλύψει τὰς ἀληθῶς φοβεράς ταύτας λεπτομερείας, ἂν δὲν ἤμην βεβαίωτατος ὅτι τοῦ φρικώδους τούτου δράματος οἱ πρωτοῦργοι δὲν ὑπάρχουσι πλέον, καὶ ὅτι αἱ οἰχογένειαι αὐταὶ εἰς ἃς οὗτοι ἀνήκον, διεσχορπισμέναι ἢ ἐκλείψασαι, δὲν θέλουσιν μεκατηγορήσει ὡς ἀναμνηστικὰ αὐταῖς σκληρὰς ἀναμνήσεις.

Προσενλήθη ὑπὸ νέου τινος λόρδου νὰ ὑπάγῃ διὰ νὰ διέλθῃ τῶν κυνηγιῶν τὴν ἐποχὴν εἰς τὸν ἐν Σομερσετογίρ πύργον αὐτοῦ.

Προτιθέμενος δὲ οὗτος νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν στρατιωτικὸν βίον, ἤρθη μετὰ τῶν φίλων του πολυαριθμοὺς στρατιωτικοὺς νέους, ὧν οἱ πλείστοι ἦλθον ὅπως συμμεθέξωσι τῶν διασκεδάσεων καὶ ἡδονῶν του, καὶ ἐπιδείξωσι θαμβὸς διὰ τῆς ὁρμητικῆς τῶν φαιδρότητος καὶ τοῦ ζωηροῦ καὶ κουφου πνεύματός των.

Ἡ θῆρα, ἡ ἀλίσια, αἱ ἵπποδρομιαί, ἀπασχολοῦν πάσας τὰς ἡμέρας μας· ταῦτα δὲ παρείποντο πολυτελεῖα γεύματα, ἐν οἷς θελκτικοὶ ἐκινῶντο αἶνοι· τὴν δὲ νύκτα, χορὸς καὶ περικαλῆ αἰματα εἰς ἧχον ἀγροτικῆς μουσικῆς, ἦσαν ἐκστασις χαρᾶς, αἰωνία τις παραφορά. Ἀλλὰ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἐξηντήθη τῆς καινοτομίας τὸ θελητήριον, καὶ ἡ λαμπρά τῶν νέων κυριῶν συνοδεία, ἄλλας ἤβλητε νὰ ἐπινοήσῃ ἡδονάς.

Ἡθέλησε ὁ αὐτοσχέδιασιν χοροὺς ἐν τῇ μικρᾷ πόλει. Ἦτις, μόνον ὀλίγα· μίλια ἀπέειχε. Τοῦτου ἡ σῆμη διεδόθη παράτα, καὶ ὅλη ἡ τάξις τῶν εὐγενῶν τῶν περίξ μερῶν ἐσπευσε νὰ συρβύσῃ.

Εἶπετο δὲ νὰ ἴδῃ τις τὴν μικρὰν ἐκείνην πόλιν, κατηρῆ ἕως τότε καὶ μονότονον, ὃ ἀντηρήσῃ μετ' ἐκπλήξεως ἀπὸ λαμπρῶν ἤχων χαρᾶς, καὶ τὴν χλόην τῶν ἐρήμων ὁδῶν της καταπατουμένην ὑπὸ τοὺς πόδας ὑπερῆφρων ἵππων, ἡ τριβομένη ὑπὸ τοὺς τροχοὺς ὠραίων καὶ γοργῶν ἀμαξῶν· ἦτο μία μεταμόρφωσις ταχεῖα τοσούτου τερπνῆ, καὶ οἱ κάτοικοι ἐκθαμβοὶ καὶ καταγοητευμένοι ἔτρεχον ὡς ἀναμειχθῶσιν εἰς τὰς ἐορτάς μας καὶ νὰ μετατάξωσι τῶν ἡδονῶν μας. Μόναί αἱ μῆτερές ἦσαν ἀνήσυχοι, αἱ θυγατέρες ὅμως ἐνόμιζον ὅτι βλεποῦσιν ἐνυπνιον εὐτυχίας. Ποτὲ ἐρασιμώτεροι εὐπατρίδαί δὲν τὰς εἶχον χαιρετῆσαι, ποτὲ λόγοι γλυκύτεροι δὲν εἶχον πλῆξει τὰ ὦτά των, καὶ πολλάκις ἠθάνθησαν τὴν καρδίαν των πάλλουσιν βιαίως, ὅπερ ἰσως ἠγνόουν ἕως τότε.

Ἐν τῇ διηγήσει τῶν χορευτῶν, μία νεῆς διεκρίνετο διὰ τῆς χάριτος, τὴν σεμνότητα καὶ ὠραϊότητα της. Τὴν εἶχον ἐπωνομάσει ῥόδον τοῦ Ἀζελδῶν· ἦτο δὲ τὸ ἀντικείμενον γενικοῦ θαυμασμοῦ, καὶ ἕκαστος μετὰ προθυμίας ἐθῆρευσεν τὴν τιμὴν τοῦ νὰ ἦναι συγχορευτὴς αὐτῆς.

Δὲν μεταχειρίζομαι ὑπερβολὰς λέγων ὅτι ἦτον ὠραία μέχρι θαυμασμοῦ. Ἡ χροιά της εἶχε τὸ πορφυροῦν καὶ λευκὸν τῶν ῥόδων καὶ κρίνων, καὶ οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ της, πλήρεις ἐμψέσεως καὶ μαρasmus συνάμα, ἐφαίνοντο ῥίπτοντες θέλητρα. Δασεῖα δὲ καστανόχρους κόμη ἐπὶ τῆς θελκτικῆς κεφαλῆς της ἀνορθουμένη, ἐπανεπίπτε βαθυπλόκαμος ἐπὶ λευκαυγῶν ὠμοπλατῶν. Τὸ ῥαδινόν, ἐλαφρόν καὶ χαρίεν ἀνάστημά της, εἶχε γλυκύτι, σύμμετρον, τὸ ὅποιον συνεχίνει τὴν ψυχὴν καὶ ἐξέπλητε τὰς αἰσθήσεις.

Ἀς με συγχωρηθῇ ἡ μακρὰ αὕτη ἔχθεσις, ἥτις θέλει φαῖν μυθιστορικὴ· ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη ὁ ἀντισταθὺς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ περιγράψω τὸ ὠραϊότερον πρόσωπον ὅπερ εἶδον ἐν τῇ ζωῇ μου, καὶ τοῦ

ὁποίου ἡ καλλονὴ ἐπρασένησεν τὴν ὁποίαν μέλλω νὰ διηγηθῶ φοβεράν καταστροφὴν.

Πλὴν τοῦ λόρδου Α'***, ὅλοι οἱ νέοι κύριοι ἡμιλῶντο παρ' αὐτῇ διὰ τε τὴν κομψότητα καὶ περιποιήσιν.

Εἰς νέος λοχαγὸς τῆς φρουρᾶς, ὑψηλῆς καταγωγῆς, ὠραίος τὴν ὄψιν, καὶ ἀθλητικὸς τὸ ἀνάστημα, ἐφαίνετο μὲ πλείοτερον παρὰ τοὺς ἄλλους ζῆλον θηρεύων τὴν τιμὴν τοῦ ν' ἀρέσκη εἰς τὴν νέαν Μαρίαν· μετὰ τούτων ἤρχετο ἄνθρωπός τις ἐπίσης χαρίης τὸ ἐξωτερικόν καὶ ἐξίσου διακεκριμένης οἰκογενείας. Ἄν δὲ τυχὸν προσεμειδία ἐκείνη εἰς τινα τῶν δῶν ἀντιζήλων, τὸ ἦθος τῶν ἀπέβαιναν ἐναλλάξ σκυθρωπὸν ἢ περιριχαρές.

Ὁ λοχαγὸς ἐκράτει ἤδη τὴν χεῖρα τῆς ὠραίας Μαρίας, μετὰ τῆς ὁποίας ἐσκόπευε νὰ χορεύσῃ τὴν πρώτην ἀντόρρησιν, ἀλλ' ὁ ἀντιζήλος του, τὸν ὁποῖον ὀλομεν ὀνομάσει Τρεβὸρ, τὸν ἀνεγαίτησεν.

Ἐπειτα δὲ μὲ τόνον ξηρὸν καὶ ἀπότομον, — Λοχαγέ, ἡ Κυρία μὲ εἶχεν ἤδη δώσει τὸν λόγον της.

Καὶ μὲ γλυκεῖαν φωνὴν στραφεὶς πρὸς τὴν Μαρίαν:

— Δεσποσύνη, σὰς ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα τούτου.

— Νομίζω, τῷ ὄντι, ἀπεκρίθη ἡ νεῆς ἐρυθρίασασα, ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶχα ὑποσχεθῇ εἰς τὸν Κ. Τρεβὸρ, ἀλλ' ἂν ἡδυνάμην ἤθελα χορεύσει μὲ ἀμφοτέρους.

Λοχαγέ, σεῖς δὲν θέλετε μ' ἀρνησθῇ, δὲν εἰν' ἀληθές;

Καὶ τὸ γλυκύ της μειδίαμα ἐζήτει νὰ τὸν καθησυχάσῃ.

Ὁ δὲ λοχαγὸς ρίψας ἐπὶ τοῦ ἀντιζήλου του σπινθηροβόλον βλέμμα, ἀπεσύρθη μὲ ὑπερῆφανον ὕψος, καὶ μετὰ ταῦτα ἄφησε παρευθὺς τὴν αἵθουσαν. Ἀγνοῶ διατὶ, ἀλλ' εἶχον ἐνδόμυχον προαίσθησιν, ὅτι τὸ ἀπλοῦν τοῦτο συμβάν ἐμελλε νὰ γίνῃ παραγωγὸν δυστυχημάτων.

Ὁ δὲ Τρεβὸρ χορεύων μετὰ τῆς Μαρίας, ἐζήτει διὰ τοῦ βλέμματος τὸν λοχαγόν, τοῦ ὁποίου τὸ ἀγέρωχον καὶ καταφρονητικὸν ὕψος εἶχε παρατηρήσει.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ λόρδος Φ'*** ἔδωκε λαμπρὸν συμπόσιον, ἐν ᾧ παρευεβήσαν οἱ πλείστοι τῶν συνοδευσάντων αὐτὸν εἰς τὸν χορὸν. Ἦσαν δὲ μετὰ τῶν συνδαιτημόνων ὁ Τρεβὸρ καὶ ὁ λοχαγός, τοὺς ὁποίους ἀπεφασίσα νὰ παρατηρήσῃ μετὰ προσοχῆς.

Ὁ λοχαγὸς ἦτο νοχελῶς ἐστηριγμένος ἐφ' ἐνὸς παραθύρου ὅτε ἐβῆσαν ὁ Τρεβὸρ. Τὸν διεκρίνε, καὶ ὠχρίσας, ἀπεμακρύνθη μὲ ἀδιάφορον ὕψος· ἀλλὰ διείδον τὸ ἀκτινοβόλον αὐτοῦ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τῆς θύρας δι' ἧς ὁ ἀντιζήλος τοῦ ἐμελλε νὰ εἰσελθῇ· ἐχαιρετῆθησαν δὲ μὲ ὕψος ψυχρὸν μὲν ἀλλὰ εὐγενές.

Περιεκυλοῦμεν δὲ, εἰκοσὶν ὄντες τὸν ἀριθμὸν, τράπεζαν πλήρη ἐκλεκτῶν ἐδεσμάτων· τὰ πάντα ἐφαίνοντο γαρούντα κατ' εὐχὴν· τὰ φαγητὰ ἦσαν ἐξαιρετα, οἱ οἶνοι ἡδεῖς, καὶ ἡ συναναστροφὴ ζωηρὰ καὶ θελκτικὴ. Ὁ λοχαγὸς καὶ ὁ Τρεβὸρ ἐκάθηντο εἰς με-

γάλην ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν καὶ ἐφαίνοντο λησμονήσαντες τὴν ἀντιζήλιαν τῶν. Περὶ τὴν ὁγδόην ὥραν παρετέθησαν τὰ τραγήματα, καὶ πλείσται Μαδερείου οἶνου φιάλαι Καμπανίας καὶ Ὀπόρτου ἐτέθησαν ἐνώπιόν μας. Ἀντικείμενον δὲ τῆς συνδιαλέξεως ἦτο ὁ τελευταῖος χορὸς· καί, μετὰ τινος προπόσεως ἃς οἱ νέοι συνειθίζουσι νὰ καμνωσιν ὑπὲρ ἀλλήλων, ἅμα τοῦ οἶνου αἱ ἀναθυμιάσεις ἤρξαντο παράγουσαι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν, ὁ Λόρδος Φ * * * ἐγερθεὶς, ἔφερεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του ποτήριον τοῦ ὁποίου ὁ πιτυλίζων καμπάνειος οἶνος ἐπλήρει ἀπρὸς τὰς παρειάς, καὶ ἀνέκραξε·

— Πληρώσατε, φίλοι, τὰ ποτήριά σας, ὁ οἶνος ἃς βρύση ἀφθόνως, ἔστωσαν ἐπιστεφῇ· πρόκειται περὶ εὐαρέστου ὑμῖν προπόσεως· ἃς προπίωμεν εἰς ὑγίαν τῆς ὡραίας Μαρίας, τοῦ ῥόδου τοῦ Ἀζελδών.

Ἀνευρημῖαι ὁμόφωνοι ἐδέχθησαν τὴν πρόποσιν. Μὲ φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ χεὶρ τοῦ λοχαγοῦ ἔτρεμε φέρουσα τὸ ποτήριον εἰς τὰ χεῖλη του.

— Καὶ τίς θέλει ἐπιφορτισθῇ ν' ἀπαντήσῃ ἀντ' αὐτῆς; τίς θέλει ἀναδεχθῇ νὰ εὐχαριστήσῃ ἐξ ὀνόματος τῆς ὡραίας Ἀζελδών τὴν ὁμήγυρην; εἶπε νέος τις ἀπερίσκεπτος.

— Αἶ, πρὸς θεοῦ! ὁ εὐνοούμενός της κατὰ τὴν παρούσαν ἐσπέραν Τρεβόρ, ὑπέλαβεν ἑτερός τις.

— Ἐλα, Τρεβόρ, ὀρθός, ὀρθός! διατὶ δισταῖς; πρὸς τοῦτο ἔχεις εἰς τὴν ἐξουσίαν σου ὅλην τὴν συνέλευσιν· ἀδύνατον ἦτο νὰ συγχορεύσῃ τις μετ' αὐτῆς· μόλις ἠδύνατό τις νὰ τῇ ἀπευθύνῃ λέξεις τινάς.

Ὁ Τρεβόρ θεώρει περὶ ἑαυτὸν μὲ εὐδαίμονα καὶ θριαμβευτικὸν ὕψος, καὶ ἐφαίνετο διατεθειμένος νὰ ἐγερθῇ, ὅτε ἐφώναξέ τις.

— Ὅχι, ὄχι, ὁ Τρεβόρ δὲν εἶναι ὁ εὐνοούμενος! Στοιχηματίζω δέκα πρὸς ἓν, ὅτι εἶναι ὁ λοχαγός.

Σοβαραὶ τότε ἠγέρθησαν συζητήσεις, ἐν αἷς ἕκαστος τῶν συνδαιτηγόνων, ἔλαβε μέρος ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς τῶν δύο ἀντιζήλων, αἵτινες, τὸ καθ' αὐτοὺς βαθεῖαν ἐτήρουν σιωπῇ.

— Κύριε, εἶπε βαρονίσκος τις ἐκ τοῦ κομητάτου τῶν Κουρνούελλων, τὸν ὁποῖον ἡ κατηφὴς τῶν δύο νέων φυσιογνωμία ἔκαμνε νὰ προαισθάνηται δυστυχία τι, ζητῶ, εἶπε, τὸν λόγον· στοιχηματίζω εἰκοσι καθ' ἑνός, ὅτι ἡ καρδία τῆς νέας Μαρίας ἀμφοιταλαντεύεται ἀκόμη μεταξὺ τῶν δύο λατρευτῶν της. Εἰς τὴν τύχην ἀμφοτέρων πίνω· ὁ κερδίσας ἔσται ὁ ἀγαπώμενος.

Διαρκεῖς καγχασμοὶ παρηκολούθησαν τὴν χάρισσάν ταύτην πρόποσιν. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπον τῶν δύο ἀντιζήλων οὐδ' ὅπως ἐφαιδρύνθη. Τοῦ δὲ λοχαγοῦ, θέλοντος νὰ προσποιηθῇ ἀδιαφορίαν, ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου του, προέδιδε τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ταραχὴν. δὲν ἀπέσπα τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ τοῦ ποτηρίου του, τὸ ὁποῖον ἡ χεὶρ του ἐφαίνετο σφίγγουσα σπαθωδῶς. Ὁ δὲ Τρεβόρ, πρεσβύτερος ὢν, καὶ μάλιστα αὐτοῦ κάτοχος, ἐφαίνετο ἀπαθής.

Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἐξεπληττόμην βλέπων αὐτοὺς ἀποδίδοντας τὴν αὐτὴν εἰς πρᾶγμα μηδαμινὸν σημα-

τικότητα. Ἀλλὰ, μετὰ μιᾶς στιγμῆς σκέψιν, ἡ ἐκπληξίς μου ἔπαυσεν. Ἀσήμαντόν τι ἀρκεῖ νὰ διεγείρῃ τὴν φιλαυτίαν, τὴν ἀλαζωνείαν, τὸν φθόνον, πάθη φοβερά, αἵτινα παρασύρουσι τοὺς ἀνθρώπους καὶ κατακυρνεύουσιν αὐτῶν.

— Λοχαγέ, εἶπον χαμηλῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν πλησίον μου, νομίζω ἐπ' ἀληθείας, ὅτι εἰς σὰς μόνον ἀνήκει ἡ τόσον σφοδρῶς διαφιλονεικηθεῖσα σήμερον τιμὴ· εἶδον τὴν νέαν Μαρίαν μειδιῶσαν ἀπὸ ὑπερφάνειαν καὶ τέρψιν ὅταν ἐδέχετο τὰς ὑποκλήσεις σας.

— Ἐχετε δίκαιον, μ' ἀπήντησε, προσπαθῶν νὰ μειδιάσῃ· δὲν πιστεύω ὁ Τρεβόρ νὰ ἔχῃ δικαίωμα ἐπὶ τοιούτων ἀξιώσεων.

Τὸ σκυθρωπὸν τῶν δύο ἀντιζήλων ὕψος εἶχε ψυχράνει τὴν φαιδρότητα τῶν συνευωχουμένων. Διὰ τινος στιγμῆς ἐπεκράτησε σιωπῇ.

— Κύριοι, ἀνέκραξε τέλος ὁ Τρεβόρ, ἐκάμαμεν μέγαν θόρυβον διὰ μικρὸν πρᾶγμα, νομίζω ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ζήτημα, ὅσον καὶ ἂν ᾖ παιδαριῶδες δὲν ἀπεφασίσθη εἰσέτι, ὀφείλω νὰ εἰπῶ ἐκ μέρους μου, ἂν καὶ ᾖ ἴσως γελοῖον, ὅτε ἡ καλλονὴ τῆς Ἀζελδών, ἀνήκει εἰς ἐμέ, εἰς μόνον ἐμέ. Ἐγὼ ἀπαχρῶντας λόγους νὰ ὁμιλῶ τοιουτοτρόπως, καὶ ὁ εὐγενὴς μαχητὴς ἀντιζήλός μου, δὲν θέλει εἶσθαι ὁ νικῶν, καίτοι ἔχων τὸ ὄμμα σπινθηροβόλον, ἀλαζόνα τὴν ὄψιν, καὶ ἄλλο δὲν ἤξεύρω τί, ὅπερ παρὰ ταῖς ὡραίαις εὐδοκίμει.

— Τρεβόρ, ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς κοκκινοβαφὴς ἀπὸ τὸν θυμὸν, ὄχι ὕβρεις!

— Ὑβρεῖς! τί θέλετε νὰ εἰπῇτε διὰ τῆς λέξεως ταύτης; Εἶμαι βεβαίωτατος, λοχαγέ, ὅτι δὲν προτίθεσθε νὰ με ζητήσητε ἔριδας. Ἄν με διέφυγε δυσάρεστόν τι δι' ὑμᾶς, λοποῦμαι πολὺ διὰ τοῦτο, ἐστὶ βέβαιος· ἀλλὰ, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν νεανικὴν ὡραιότητα, περὶ ἧς πρόκειται, ἐξηκολούθησεν, εἶμαι βέβαιος, εἰς τὸ πείσμα τῶν σκυθρωπῶν τοῦ ἀντιζήλου μου βλεμμάτων, ὅτι εὐνοῦμαι παρ' αὐτῆς. Οὕτω λοιπόν, εἶπεν ἐγερθεὶς, σὰς εὐχαριστῶ δι' αὐτὴν καὶ ἐπανεκαθήσεν.

Ὁ Τρεβόρ ἐφάνη διαλακτικὸς, ἀγαθὸς καὶ προσήνης εἰς τὴν μικρὰν ταύτην συνδιάλεξιν· ἤλπιζον ὅτι ὁ λοχαγὸς ἤθελε καθησυχᾶσαι, ἀλλὰ δὲν ἐγείνεν οὕτω.

— Τρεβόρ! ἀνέκραξε, καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν ἀπὸ θυμὸν· ἀπατάσθε, σὰς ὁμνύω, ὅτι ἀπατάσθε. Ἀγνοεῖτε ἐντελῶς τὰ διατρέξαντα μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς νέας Μαρίας κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην· εἰς τὴν τιμὴν μου, μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ἤθελε νὰ δυνηθῇ νὰ ὑπεκφυγῇ τὴν παρ' αὐτῆς δοθείσάν σοι ὑπόσχεσιν.

— Σὰς ἠπάτησε, λοχαγέ, σὰς ἠπάτησε, ἐπειδὴ τὴν εἶδον τὴν ἐπιούσαν· μὲ εἶπεν...

— Τὴν ἐπιούσαν!... τὴν ἴδατε τὴν ἐπιούσαν! εἰς ποῖον μέρος; διὰ τίνα σκοπὸν;

— Δὲν δίδω λόγον περὶ τῆς διαγωγῆς μου εἰς κανένα· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦμε νὰ μάθετε, σὰς λέγω, πρὸς εὐχαρίστησιν σας, ὅτι ἡ Μαρία καὶ ἐγὼ εἶδομεν ἀλλήλους καθ' ἑκάστην ἐσπέραν μετὰ τὸν χο-

ρόν. Ἡ τερετίζουσα φωνή του προέδιδε τὴν μέθην εἰς τὴν ἦτο βυθισμένος.

— Τρεβόρ, ἀνεβόησεν ὁ λοχαγός, ἂν τοῦτο τὸ ὁποῖον λέγεις ᾗται ἀληθές, κάμνεις εὐτελὴ πράξιν καὶ ἔργον ἀτίμου ἀνθρώπου· καὶ ἂν προσπαθῇς νὰ δυσφημήσῃς ὃν ἀδύνατον καὶ ἀθῶον, ὀφείλω νὰ εἰπῶ ὅτι εἴσθε . . . μ' ἀκούετε . . . ὅτι εἴσθε δειλός!

Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτησεν εἰς τὴν αἴθυσαν.

— Δειλός! ἐπανελάβε ψυχρῶς ὁ Τρεβόρ ὠχρίσας ἀπὸ θυμόν· με κατηγορεῖτε ἐπὶ εὐτελείᾳ καὶ μ' ἀποκαλεῖτε δειλόν!

Τότε, κρατῶν τὸ ποτήριον καὶ ὀρθὸς ἐνώπιον τοῦ λοχαγοῦ, ἐπανελάβε τὴν λέξιν ταύτην:

— Δειλός! . . .

— Μάλιστα, τὸ εἶπα, ὑπέλαβεν ὁ ἕτερος μὲ σταθερὰν φωνήν.

— Ἡξεύρετε ὁποῖαν ὀφείλετε νὰ ζητήσετε συγγνώμην τὴν στιγμὴν ταύτην;

— Συγγνώμην! . . . δὲν θέλω ζητήσῃ ποτέ. Καὶ ἐρρίψην ἐπὶ τοῦ ἀντιπάλου του ἀτρόμητον βλέμμα.

— Μὴ περιμένετε ἐπίσης τοῦτο παρ' ἐμοῦ· ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ Τρεβόρ μὲ φοβεράν φωνήν.

Καὶ ἐσφενδόνισε κατὰ τοῦ λοχαγοῦ τὸ ποτήριον ὅπερ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα.

Παρευθὺς ἅπαντες οἱ συνδαιτημόνες ἠγέρθησαν ἐν μεγίστῳ θορύβῳ· δὲν ἤκούοντο εἰμὴ κραυγαὶ καὶ συγκεχυμένα φωναί.

Μόνοι οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔμενον γαλήνιοι ἐν τῷ μέσῳ τῆς θορυβώδους ἐκείνης σκηνῆς. Ὁ δὲ Τρεβόρ δὲν εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν θέσιν του, ἴστατο ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ἐνῷ ὁ λοχαγός, ἀπομάσσων τὰς ἐκ τοῦ οἴνου κηλίδας ὑπὸν ἦτο πλήρης, ἐπλησίαζε πρὸς τὸν λόρδον Φ***, καὶ τῷ ἔλεγε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Μιλόρδε, ἔχετ' ἐδῶ πιστόλια; Ἄς σπεύσωμεν νὰ τελειώσωμεν τὴν μικρὰν ταύτην διαφορὰν· ὁ φίλος μου λόρδος Υ*** θέλει μὲ χρησιμεύσει ὡς μάρτυς.

— Φίλτατέ μοι, τῷ ἀπεκρίθη ὁ λόρδος Φ*** εἰς ἄκρον τεταραγμένος, εἶναι εἰς ἄκρον ἀνόητος ἡ ἔρις, ἀναξία φρονίμων ἀνδρῶν. Ὅχι, μὴ πράξετε ἐν τῇ οἰκίᾳ μου θανάτου σκηνάς, δότε πρὸς ἀλλήλους τὴν χεῖρα, καὶ ἄς τελειώσωσιν ὅλα.

— Μιλόρδε, γνωρίζετε ὅσον οὐδεὶς ἄλλος ὅτι τοῦτο τὸ ὁποῖον μὲ ζητεῖτε, εἶν' ἀδύνατον. Λοχαγέ Υ***, κάμετέ με τὴν χάριν νὰ φέρετε τὰς πιστόλας· θέλετε τὰς εὑρεῖ εἰς τὴν ὀπλοθήκην τῆς εὐγενείας του

Προτέθεσε δ' ἐπειτα μὲ ἀταρξίαν ἀνθρώπου συνεισισμένου εἰς τοιοῦτου εἶδους ἔργα.

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι συντομώτερον νὰ μεταβῶμεν ἡμεῖς ἐκεῖ;

— Ἀγωμεν, ἄγωμεν, πιστόλια! νὰ τελειώσωμεν ὅσον τάχιστα! ἔκραξε πληθὺς ἀνόητων τινῶν νέων, τῶν ὁποίων αἱ ἀναθυμιάσεις τοῦ οἴνου ἐτάραττον τὸ λογικόν.

— Ἐπικαταρξάτος ἔστω ἡ νεῖς δι' ἣν δύο εἵτιμοι

ἄνδρες, θέλουσι ν' ἀλληλοκτονήσωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου! ἀνέκραξεν ὁ λόρδος Φ***.

Καί, προσελθὼν εἰς ὀμήγυριν τινα ἐξ ἡ ὀκτὼ ἀνδρῶν, μεθ' ὧν ὁ Τρεβόρ συνδιελέγετο ἡσυχῶς περὶ τῶν μελλόντων νὰ συμβῶσι:

— Φίλτατε Τρεβόρ, σὰς ἐξορκίζω, ἀπέλθετε τῆς οἰκίας μου, διὰ νὰ μὴ εἰπῶσιν ὅτι προσκαλῶ φίλους εἰς τὴν τράπεζάν μου διὰ νὰ τοὺς ἴδω χύνοντας τὸ αἷμα των. Ἀγωμεν, ἔλθετε, ἔλθετε μετ' ἐμοῦ.

— Ἀδύνατον, ἀπεκρίνατο ὁ Τρεβόρ, ἡ ἔρις αὕτη πρέπει νὰ καταπαύσῃ ἐνταῦθα· ὅλαι αἱ προσπάθειαι τῆς γενναίας εὐνοίας σας εἶναι ἀνωφελεῖς· ὁ Π*** θέλ' εἶσθαι μάρτυς μου. Ὑπάγετε λοιπόν, εἶπεν εἰς τὸν νέον τοῦτον βαρονίσκον, συνεννοηθῆτε μετὰ τοῦ λοχαγοῦ Υ***.

Εἷς δὲ τῶν θεατῶν πλησιάσας τὸν Τρεβόρ τῷ εἶπεν ὅτι ὁ λοχαγός ἔκοπτε τὸ σελήνιον εἰς δύο, εἰς εἰκοσι βημάτων ἀπόστασιν.

— Ἔστω, εἶπε μειδιῶν, καὶ χωρὶς ν' ἀποδείξῃ τὸ παραμικρὸν συγκινήσεως ἔχνος, δὲν μὲ μένει ἄλλο εἰμὴ νὰ γράψω τὴν διαθήκην μου, καθότι εἶμαι μύωψ, καὶ τὸ ἔργον μου ἐτελείωστε.

Καὶ ἀποσυρθεὶς τῆς περικυκλώσεως αὐτὸν ὀμηγύρεως προσῆλθεν εἰς τὸν λοχαγόν, ὁμιλοῦντα μὲ πολλοὺς ἀξιωματικεὺς.

— Λοχαγέ! ἀνέκραξε μὲ σταθερὰν φωνήν.

Καὶ ὁ λοχαγός ἐστράφη πρὸς αὐτὸν μ' ἀπειλητικὸν ὕψος.

— Λέγουσιν, ὅτι ἄνθρωπος κατὰ τοῦ ὁποίου σκοπεύσετε εἶναι καὶ ἀποθαμένος.

Καὶ τὸ ἀλαζωνικὸν καὶ ὑπερήφανον ἦθος του, προσέδιδεν αἶσθημα περιεργείας.

— Δὲν ἄγνοεῖτε ὅτι εἶμαι μύωψ καὶ ἀρκετὰ ἀνεπιτήδειος ἐκ φύσεως;

Ὅλοι οἱ θεαταὶ προσεΐδον ἀλλήλους μετ' ἐκπλήξεως.

— Πῶς! μὲ εἶπεν ὁ πλησίον μου ἱστάμενος, ὁ Τρεβόρ ἀποσύρεται, ὁμολογεῖ τὸ ἁμάρτημά του.

Καὶ ὁ λοχαγός μὲ περιφρονητικὸν μειδίαμα.

— Εἰς τὰ πράγματα, κύριε.

— Ἐντὸς τῶν πραγμάτων εἶμαι. Δὲν εἶναι δικαίον ὅμως νὰ ᾗται τὰ ὅπλα μας ἄνισα· νομίζετε, φίλτατε διδάσκαλε, ὅτι θέλω τοποθετηθῇ διὰ νὰ δεχθῶ τὴν βολὴν σας χωρὶς τῆς ἐλπίδος τοῦ νὰ σὰς τὴν ἐπιστρέψω; Ὅχι! Ἐπειδὴ ἡμεῖς ἐπροκαλέσαμε τὴν ἔριν, ἐπειδὴ ἡ ἀνοησία σας προεκάλεσε τὴν μάχην, ἐπιμένω νὰ κυπηθῶμεν ὁ εἰς ἀντικρὺ τοῦ ἑτέρου, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, στήθος μὲ στήθος, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, παρὰ τὴν τράπεζαν. Ναί, ἀνέκραξε μανιωδῶς, θέλομεν πέσει ἀμφοτέροι, θέλομεν ὑπάγει μαζὺ εἰς τὸν διάβολον, καὶ θέλει τελειώσῃ τὸ πᾶν!

— Εἶναι φρικῶδες! εἶναι αἷτιμον! εἶναι φοβερόν! ἀπεκρίθησαν πανταχόθεν· δὲν θέλομεν παρευρεθῇ εἰς τοιαύτην αἱματοχυσίαν. Καὶ ἐπτά ἕως ὀκτὼ άτομα ἀπεσύρθησαν μετὰ φρίκης.

Ὁ λοχαγός οὐδὲν ἀπεκρίθη: συνουλεύετο τοὺς φίλους του.

— Τώρα τίς εἶναι ὁ δειλός; ἠρώτησε μέ εἰρωνικὸν ὕψος ὁ Τρεβὸρ.

— Θέλετε τὸ μάθει ἀμέσως, ἀπεκρίθη ὁ λοχαγὸς ἀταράχως, καθότι παραδέχομαι τὰς προτάσεις σας· ἀλλ' εἶναι αὐταὶ φρικώδεις, εἶναι εὐτελεῖς, καὶ εἴθε αἱ ἀραὶ δύο οἰκογενειῶν νὰ πέσωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου.

— Τὰ πιστόλια εἰν' ἔτοιμα; ἠρώτησεν ὁ Τρεβὸρ, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τοῦ λοχαγοῦ τὰς ἀράς.

Τῷ ἀπεκρίθησαν ὅτι οἱ δύο μάρτυρες ἐξῆλθον ὅπως ἐτοιμάσωνιν ὅλα. Ἀπεφασίσθη δὲ νὰ κτυπηθῶσιν εἰς τὴν διὰ ἱππατίαν προσδιωρισμένην στοᾶν, ὅπως μὴ διαταράξωσι τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ.

Εἰς μάτην οἱ θεαταὶ προσεπαθήσαν ἐκ νέου νὰ ὑποδείξωσιν εἰς τοὺς δύο ἀνταγωνιστὰς τὸ βάρβαρον τῆς μονομαχίας των· πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἵππευσαν διὰ νὰ ὑπάγωσιν νὰ εἰδοποιήσωσι τὴν ἀστυνομίαν, καὶ ὁ λόρδος Φ*** ἔτρεξε νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς μάρτυρας περὶ τοῦ εἶδους τῆς μονομαχίας ἣτις ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν. Ἐκεῖνοι δὲ ἀνεσκήρτησαν ὑπὸ φρίκης καὶ ἐρρίψαν μακρὰν τὰ πιστόλια, τὰ ὅποια εἶχον ἀρχίσει νὰ γεμίζωσιν. Ἀλλὰ, μετ' ὀλίγην σκέψιν, συνεφώνησαν νὰ μὴ ἐνθέσωσιν εἰς αὐτὰ βολὰς, καὶ νὰ τὰ ἐγχειρίσωσιν οὕτω τοῖς μαχομένοις. Ἐφερον δὲ δύο κηρία εἰς τὴν στοᾶν, καὶ τὰ ἔθεσαν ἐπὶ τινος τραπέζης. Εἰδοποίησαν ἀμφότερα τὰ μέρη ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα.

— Ἐχετε τ' ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα καὶ τοὺς ἐπίδεττους; με' ἠρώτησαν.

— Καὶ τίς ἡ ἀνάγκη, ἀνέκραξεν ὁ Τρεβὸρ, ἐὰν τὰ πιστόλια κάμωσι τὸ χρέος των!

Εἰς δὲ ὑπηρετίης ἐπέβη ἐπὶ τοῦ καλλιτέρου ἵππου τοῦ λόρδου Φ*** καὶ ἔτρεξε πρὸς τινὰ χειροῦργον, ὀλίγα μίλια κατοικοῦντα μακρὰν, νὰ δανεισθῇ παρ' αὐτοῦ ὅ,τι ἦν ἀναγκαῖον. Μὲ φαίνεται νὰ βλέπω ἀκόμη τὰς ὡχρὰς καὶ ἀκινήτους ἐκεῖνας ὄψεις, περιστοιχούσας τὴν τράπεζαν. Ἐνόμιζον ὅτι βέβαιος τοὺς περιέμενε θάνατος, καὶ διὰ τοῦτο ἐσφιγγον μεσσηδάρην χεῖρα των φίλων των τὰς χεῖρας. Τὸ δὲ κατηφές καὶ ἀποφασιστικὸν ὕψος των, ἡ ἀτάραχος φυσιογνωμία των, ψυχρὰ καὶ ἀπαθὴς ὡς ὁ θάνατος, τὸν ὁποῖον ὀλιγώρουν, ἔδιδεν αὐτοῖς φοβεράν καὶ ἔξοχον ὄψιν.

— Τίς θέλει μᾶς δώσει τὸ σημεῖον! εἶπε μεγαλοφώνως ὁ λοχαγός· εἰς παρομοίαν μονομαχίαν ὁ πυροβολήσας ἐν δευτερόλεπτον πρὸ τοῦ ἀντιπάλου του, εἶναι δολοφόνος, εἶναι φονεὺς.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἤρχετο κατεσπευσμένως ὁ χειρουργός, πρὸς ὃν εἶχεν ὑπάγει ὁ ὑπηρετής.

— Σεῖς θέλετε δώσει τὸ σημεῖον! τοῦ ἐφώναξαν.

Καὶ ὁ χειρουργός με' φωνὴν τρέμουσαν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκλεισμένους·

— Σηκώσατε τὰ πιστόλιά σας! ἐφώναξεν.

Ὁ σωλὴν των δύο ὅπλων ἤγγισε τὸ στήθος των δύο ἀντιπάλων.

— Ὅταν μετρήσω τρία, θέλετε πυροβολήσῃ.

Ἐν... δύο... τρία!...

Εἰς μόνος κρότος ἤκούσθη, ἡ προσβολὴ ἔκαμιν αὐ-

τοὺς ν' ἀποτυρβώσιν ἀπ' ἀλλήλων ὀλίγα βήματα· οἱ δὲ φίλοι των ὤρμησαν πρὸς αὐτοὺς.

— Τί δηλοῖ τοῦτο; ἀνέκραξαν ταυτοχρόνως οἱ δύο ἀντίπαλοι. Τίς τολμᾷ νὰ μᾶς περιπαίξῃ;

— Τὰ πιστόλια ταῦτα δὲν εἶχον εἰμὴ πυρίτιδα! ἀνέκραξεν ὁ Τρεβὸρ, τρέμων ὑπὸ θυμοῦ.

Εἰς μάτην παρέστησαν εἰς αὐτοὺς ὅτι τὰ ὅποια ἔδειξαν λαμπρὰ δείγματα ἀνδρείας εἶχον ἱκανοποιήσει τὴν τιμὴν των, καὶ ὅτι ἦν ἀναγκαῖα μία συμφιλίωσις· ἡ ὀργὴ των ἐφαίνετο αὐξοῦσα· ἐνόμισα ὅτι βλέπω δύο ἐρινύνας.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ γένη οὕτως! ἀνέκραξεν ὁ Τρεβὸρ.

Καὶ οἱ ὀδόντες του ἐφαίνοντο τρίζοντες ἐν τῇ παραφορᾷ του.

— Βλέπω δύο ξίφη, εἶπεν ὁ λοχαγός.

Καὶ ἐξεκρέμασεν ἀπὸ τοῦ φατνώματος καὶ ἐξεῖλκυσεν ἀπὸ τῆς θήκης των τὰς ἀτραπτούσας λεπίδας.

Τὰς ἐμέτρησε.

Ὁ δὲ Τρεβὸρ ἔδραξε τὸ ἐδικόν του με' ἀγρίαν παραφοράν.

— Δὲν θέλουν μᾶς ἐξαπατήσῃ πλέον. Προσοχή

Ἡ ἐκδίκησις καὶ ἡ αἰμοδιψία ἤτραπετον εἰς τὰ ὄμματα των.

Ἡμεῖς δὲ ἱστάμεθα ἐκεῖ κατακυριευμένοι ὑπὸ τοῦ φόβου, πεφρικότες, ἀκίνητοι, ὡς ὑπὸ τὴν ἐπιβροχὴν καταχθονίου θελήτητος. Τὸ βλέμμα ἡμῶν ἠκολούθει μόλις καὶ μετὰ φρίκης τὰς ἀστραπτούσας λεπίδας, ἀφ' ὧν ἐξηκοντίζοντο κεραυνοί. Ἡ δὲ ταχύτης των κινήματων των, ἡ εὐστοχία των κτυπημάτων, αἱ φρικταὶ πληγαὶ τὰς ὁποίας κατ' ἀλλήλων ἐπέφερον, τὰ πάντα ἀπεκάλυπτον εἰς ἡμᾶς τὴν ἀπόρασιν θανασίμου μονομαχίας.

Ὁ ἕτερος των δύο ἔπεσε, τοῦ σώματος διαμπαῖς διατρυπηθέντος· ἦτο δ' ὁ λοχαγός. Ἡ χεὶρ του ἐπακούθησεν ἐπὶ τῆς πληγῆς του· ἤθελε νὰ λαλήσῃ, καὶ ἀφῆκε τελευταῖον στεναγμόν.

— Ὅχ θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Τρεβὸρ γονατίζας παρὰ τὸ αἵματοσταγὲς τοῦ ἀντιπάλου του πτώμα, δὲν εἶναι ὄνειρον;

Ἡ φωνὴ του ἦν ἀδύνατος καὶ ἐκλείπουσα· ἡ δὲ ἀγωνία τῆς ἀπελπισίας ἐφαίνετο καταβαρύνουσα αὐτόν, ὠχρότερον ὄντα τοῦ θύματός του.

Ὁ Τρεβὸρ ἐσπευσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἀγγλίαν. Δὲν ἐνυμφεύθη ποτὲ, οὐδέποτε ἐπανεῖδε τὴν νέαν Μαρίαν, καὶ ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς Ἡπείρου.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

I. Σ. Γ.